

ΕΥΞΕΙΝΟΣ ΠΟΛΙΤΟΜ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

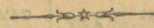
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἐν Τραπεζοῦντι μετζ. 3.
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις. " 4.
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ " 5.

Ο ΕΚΔΟΤΗΣ

Δ. ΞΙΦΙΔΙΝΟΣ.

Ἐν Τραπεζοῦντι τῇ 12ῃ Δεκεμβρίου
1881.

Ἡ Συνδρομὴ
προπληρωτέα.Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται
παράδ. 60.

ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΕΤΑΙ ΜΕΤΑ ΠΑΝΤΟΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ.

Η ΡΟΥΘ

(ἀπόσπασμα ἀνεκδότου συγγραφῆς περὶ τῶν
βιβλίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης

Ἰωσήφ Γεωργιάδου.)

(συνέχεια ἴδε φυλλ. 15.)

Ὁ μωσαϊκὸς νόμος ἐπρόσταζε δηλαδὴ εἰς τὴν τοιαύτην περίστασιν τοιοῦτόν τι πρᾶγμα. Ἐὰν μὴ βούληται ἄνθρωπος λαβεῖν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ ἐὰν ἡ γυνὴ ἀναγγεῖλῃ τὸ πρᾶγμα τοῦτο εἰς τοὺς πρεσβυτέρους τοῦ λαοῦ, καὶ ἐὰν καλέσωσιν αὐτὸν ἡ γερούσια τῆς πόλεως καὶ εἴπῃ πρὸς αὐτοὺς ὅτι οὐ βούλεται τῷ ὄντι λαβεῖν αὐ-

τὴν εἰς γυναῖκα, τότε ἔχει τὸ δικαίωμα ἡ γυνὴ ἐκείνη ἐνώπιον τῆς γερούσιας νὰ ὑπολύσῃ τὸ ὑπόδημα αὐτοῦ τὸ ἐν ἀπόποδός αὐτοῦ καὶ νὰ πτύσῃ εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ φωνάζουσα νὰ εἴπῃ. Τοιαῦτα πρέπει εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅστις δὲν οἰκοδομεῖ τὸν οἶκον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. Τὸ περίεργον λοιπὸν τοῦτο ἔθιμον, τὸ ὁποῖον ὁ Μωσαϊκὸς νόμος ἐπέτρεπε, δὲν γνωρίζω διατί δὲν συνέβη καὶ ἐνταῦθα, διατί δηλαδὴ ἡ Ρούθ δὲν ἔπτυσε κατὰ πρόσωπον τὸν πλησιέστερον αὐτῆς συγγενῆ, καὶ διατί αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ δὲν ἔλυσε τὸ ὑπόδημα αὐτοῦ, ἀλλ' αὐτὸς ἐκείνος ὑπέλυσε αὐτὸ καὶ καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν Βοὺζ· διότι ἀλη-

θῶς τοιοῦτοτρόπως διηγεῖται τὸ πρᾶγμα ἢ Γραφή. Ὁ δὲ Ἑβραῖος ἱστορικός Ἰώσηπος ὁ γράψας εἰς Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἑβραϊκὴν ἀρχαιολογίαν, δὲν γνωρίζω πόθεν λαβὼν ἢ πόθεν μαθὼν λέγει ὅτι ὁ Βοὺξ α ἐκέλευσε τῇ γυναικὶ ὑπολῦσαι αὐτὸν προσελθοῦσαν κατὰ τὸν νόμον καὶ πτύειν εἰς τὸ πρόσωπον ».

Εὐληπτος δὲ διὰ τὰ γίνῃ ὁ λόγος, εὐλογον κρίνομεν νὰ εἴπωμεν ὀλίγα τινὰ καὶ περὶ τῆς πατρίδος τῆς Ῥούθ, περὶ τῆς χώρας δηλαδὴ τῶν Μωαβιτῶν. Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι μικρὰ καὶ σχεδὸν ἀσήμαντα εἶναι ὅσα γνωρίζομεν περὶ τῆς χώρας αὐτῆς, διότι ταῦτα μανθάνομεν ἀπὸ τῆν Γραφήν, ἢ ὅποια φυσικῶ τῶ λόγῳ ὀλίγην μνείαν αὐτῆς κάμνει, δηλαδὴ ὅσας ἀναφέρει πολέμους τῶν Ἑβραίων πρὸς τοὺς Μωαβίτας, τότε μόνον λαμβάνει ἀφορμὴν νὰ ἐμιλήσῃ περὶ αὐτῆς· ἀλλ' αἱ περὶ Μωαβιτῶν εἰδήσεις τῆς Γραφῆς ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι μικραὶ καὶ σύντομοι, φαίνονται καὶ μετὰ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ συντετάγμεναι· τῶ ὄντι αὐτὴ ἢ ἀρχὴ καὶ γένεσις τῶν Μωαβιτῶν εἶναι κατὰ τὴν διήγησιν τῆς Γραφῆς ὅτι παράνομος καὶ μύσαρὰ, καὶ οἱ πρόγονοι αὐτῶν εἶναι γεινήματα παρανόμου σύλφηως. Ποῖος δὲν γνωρίζει τὸν Δῶτ, τὸν δυστυχεῖ ἐκεῖνον γέροντα τὸν λυτρωθέντα ἀπὸ τῶ πῦρ τῶν Σοδόμων, τοῦ ὁπίου ἢ γυνὴ μετεβλήθη εἰς Σήλην ἄ-

λατος, καὶ ὁ ὁποῖος ἀπομείνας μὲ τὰς δύο θυγατέρας του ἐλθὼν κατέκησεν ἐν σπηλαίῳ ὄρους τινὸς παρὰ τὴν πόλιν Σηγῶρ· ἀλλὰ μετὰ τινα καιρὸν αἱ θυγατέρες του τί κάμνουσιν; ἐπειδὴ, φαίνεται, ἐνόμισαν ὅτι ὁ κόσμος ὅλος καθὼς καὶ ἡ πόλις τῶν Σοδόμων κατεκάρη, ἢ μᾶλλον ἐπειδὴ ἔφθασαν εἰς ἀρκετὰ μεγάλην ἡλικίαν, εἶπεν ἡ μεγαλειτέρα εἰς τὴν μικροτέραν, ὅτι ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἀνὴρ ὅστις εἰσελεύσεται πρὸς αὐτάς, πρέπει νὰ μεθύσωσι τὸν πατέρα αὐτῶν καὶ νὰ κοιμηθῶσι μετ' αὐτοῦ καὶ νὰ ἀποκτήσωσιν ἀπὸ τοῦ πατρὸς τῶν τέκνα· ἢ πρότασις τῆς μεγαλειτέρας κόρης ἐγένετο παραδεκτὴ καὶ ὑπὸ τῆς μικροτέρας, καὶ ἐμέθυσαν τὸν σοροδαίμονα Δῶτ καὶ ἐκοιμήθησαν μετ' αὐτοῦ· καὶ ἐγέννησεν ἡ μεγαλειτέρα υἱὸν καὶ ὠνόμασεν αὐτὸν Μωὰβ καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ γενάρχης τῶν Μωαβιτῶν, ἐγέννησε δὲ καὶ ἡ νεωτέρα καὶ ὠνόμασεν αὐτὸν Ἀμμών, καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ γενάρχης τῶν Ἀμμωνιτῶν· ταῦτα διηγεῖται ἡ ἱερὰ καὶ ἁγία Γραφή. Καὶ καθὼς τὰς διηγήσεις τοῦ Ὀμήρου παρεξέτειναν ἄλλοι ποιηταὶ μέχρις ἁλώσεως Τροίας καὶ ἀκόμη μακρότερα, τοιοῦτοτρόπως μεταγενέστεροι μυθογράφοι παρεξέτειναν τὴν ἐνταῦθα ἱστορίαν, καὶ ἐπλασαν τὸν δυστυχεῖ Δῶτ φυτεύσαντα δαυλὸν κατακεκαυμένον καὶ φέροντα ἀδιακόπως ὕδωρ πρὸς ποτισμὸν αὐτοῦ, διὰ νὰ φέρῃ κλάδους, καὶ φύλλα ὁ δαυλός, ἀπράλλακτα δηλαδὴ καθὼς ἐν τῇ Ἑλ-

ληνικῇ μυθολογίᾳ αἱ Δαναίδες ἔχουν ἀδιακόπως ὕδωρ εἰς τρυπημένον πίθον, διὰ νὰ γεμίσωσιν αὐτόν· ὁ μῦθος δὲ προσθέτει ὅτι ὁ δαυλὸς ἐκεῖνος ἔφερεν ἐπὶ τέλους κλάδους καὶ φύλλα καὶ τότε ἐσυγχωρήθη τῶ Δῶτ ἡ ἁμαρτία αὐτοῦ· τί ἐξ ἔπειτα ἐγένετο τὸ ξύλον ἐκεῖνο εἶναι ἄκρα ἐρεσχελία νὰ εἴπωμεν ἀκολουθοῦντες τῶ μύθῳ.

Ζήτημα εἶναι ὅμως ἐὰν ἐκ τοιοῦτου προγόνου κατάγονται κατὰ τὴν Γραφήν οἱ Μωαβίται. Τὸ πρᾶγμα ὅμως φαίνεται ἀπίθανον, καὶ τὸ μέρος τῆς Γραφῆς τὸ περιέχον τὴν διήγησιν ταύτην ἐθεωρήθη ὑπὸ πολλῶν κριτικῶν ὡς προσθήκη μεταγενεστέρου τινὸς Ἑβραίου, ἀνθρώπου φανατικοῦ ὅστις μισῶν τὸ ἔθνος ἐκεῖνο, διότι ἀντεστάθη εἰς τὴν φιλάρπαγον καὶ κατακτητικὴν πολιτικὴν τοῦ Ἑβραϊκοῦ λαοῦ, συνέγραψε τὸ ὑβρεολόγιον ἐκεῖνο· τὸ ἴδιον δὲ ἔκαμε καὶ πρὸς τοὺς Ἀμμωνίτας, οἱ ὅποιοι πολλάκις καὶ ἰσχυρῶς κατεπολέμησαν τοὺς Ἑβραίους, παραστήσας καὶ αὐτοὺς ὡς ἀπογόνους τῆς νεωτέρας θυγατρὸς τοῦ Δῶτ· ἄλλως τε τὸ τεμάχιον τοῦτο τῆς γραφῆς καὶ ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου εὐκόλως φαίνεται ὅτι εἶναι μεταγενεστέρα προσθήκη. Ὅπως δὲ καὶ ἂν ἔχη τοῦτο, ὁ λαὸς τῶν Μωαβιτῶν πολυπληθὲς ὕστερον γινόμενος ἐξέβαλε τοὺς Ὀμίν, φυλὴν γιγάντων καθὼς λέγει ἡ γραφή, καὶ ἐκατοίκησε πρὸς τὰ ἀνατολικά μέρη τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης κάτωθεν τοῦ ποταμοῦ

Ἀρνῶν, ἄνωθεν τοῦ ὁποῖου εἶχε γείτονας τοὺς Ἀμορραίους· Ἦρχισαν δὲ αἱ πρὸς τοὺς Μωαβίτας ἐχθροπραξίαι τῶν Ἑβραίων ἤδη ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Μωϋσέως, ὅταν ὁ προφήτης ἐκεῖνος ὠδήγει τὸν λαὸν του εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ἐπλησίασε καὶ εἰς τὴν χώραν τῶν Μωαβιτῶν, ἀλλ' οἱ κάτοικοι ἀντεστάθησαν γενναίως εἰς αὐτόν καὶ δὲν τὸν ἀφήκαν νὰ διέλθῃ τὴν χώραν των, ἐνῶ ἄλλαι φυλαὶ τότε γειτονεύουσαι καταπατήθησαν ὑπὸ τοῦ Μωϋσέως· φιλοξενοὶ ὅμως ἄλλως φαίνεται ὅτι ἦσαν οἱ Μωαβίται· τοῦλάχιστον ἡ Γραφή λέγει ὅτι προσεκάλεσαν τοὺς Ἑβραίους εἰς τὰς θυσίας αὐτῶν, καὶ αὐτοὶ ἐλθόντες ἔφαγον ἀπὸ τὰς θυσίας αὐτῶν, προσεκύνησαν δὲ καὶ τὰ εἰδῶλα αὐτῶν· ἦτο δὲ βασιλεὺς τῶν Μωαβιτῶν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μωϋσέως Βαλὰκ υἱὸς Σεφῶρ· ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θέλων νὰ ἀντισταθῇ εἰς τοὺς Ἑβραίους, ἐκτὸς τῶν ἄλλων πολεμικῶν παρασκευῶν κατέφυγε καὶ εἰς περιεργόν τι μηχανήμα· εὐρίσκειτο τότε ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ μάντις, ὀνομαζόμενος Βαλαάμ· πρὸς τοῦτον ἔστειλε πρεσβείαν καὶ προσκαλέσας αὐτὸν εἰς τὴν χώραν του εἶπε· Διὸς πολυπληθὲς ἐξῆλθεν ἐκ τῆς Αἰγύπτου καὶ ἔφθασεν εἰς ἡμᾶς καὶ κατεκάλυψε τὸ πρόσωπον τῆς γῆς καὶ ἐπιτίθεται ἐναντίον ἡμῶν· κατάραν λοιπὸν λέγε ἐναντίον τοῦ λαοῦ τούτου, διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ πατάσωμεν αὐτούς καὶ νὰ ἐκβάλωμεν ἐκ τῆς γῆς ταύτης,

διότι ὄσους ἂν εὐλογήσης εἶναι εὐλογη-
μένοι, καὶ ὄσους ἂν καταρασθῆς εἶναι
κατηραμένοι. Καὶ ἐξεκίνησεν ὁ Βαλαάμ
ἀπὸ τῆς Μεσοποταμίας, καὶ ἐπέσαξε
τὴν ὄνον αὐτοῦ, καὶ ἐπορεύετο πρὸς τὸν
βασιλέα τῶν Μωαβιτῶν Βαλαάμ· ἀλλὰ
καθ' ὁδὸν ἡ ὄνος τοῦ μάντεως καὶ προ-
φήτου ἐμποδίζεται ὑπὸ Ἀγγέλου τοῦ
Θεοῦ φαινομένου εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐ-
τῆς καὶ παρεκκλίνει ἀπὸ τὴν ὁδόν,
καὶ ὁ πρόφήτης μὴ γνωρίζων τὸ ὄραμα
τῆς ὄνου του κτυπᾷ αὐτὴν σκληρῶς, διὰ
τὴν φέρη εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν, καὶ ἤ-
νοιξεν ὁ Θεὸς τὸ στόμα τῆς ὄνου καὶ εἶ-
πεν εἰς τὸν Βαλαάμ (παρατηρήσατε τὸ
θαῦμα·) Διὰ τί φέρεσαι τόσον σκληρὰ
πρὸς ἐμέ; εἶδε τέλος πάντων καὶ ὁ προ-
φήτης τὸν ἄγγελον, ἀλλὰ μετὰ τὴν ὄνον
του, ὃ ὁποῖος συνέστησεν εἰς αὐτὸν ὅτι καὶ
ἂν ὁ Θεὸς τὸν ἐμπνεύσῃ, τοῦτο καὶ
μόνον τοῦτο νὰ λαλήσῃ· ἀφοῦ δὲ ἐ-
φθασεν ὑπέδεχθη αὐτὸν βασιλικῶς ὁ βα-
σιλεὺς, καὶ παρεκάλεσε νὰ καταρασθῇ
τὸν Ἑβραϊκὸν λαόν, αὐτὸς ὅμως διὰ
ἄλλο πρᾶγμα προσεκληθῆ καὶ ἄλλο
ἐξετέλεσεν· ἀντὶ νὰ καταρασθῇ ἠύχθη
καὶ ἠύλογησεν, ἀντὶ νὰ ἐπικαλεσθῇ πάν-
τα τὰ κακὰ ἐπὶ τοὺς Ἑβραίους εἶπεν·
« Ἄνατελεῖ ἄστρον ἐξ Ἰακώβου καὶ
ἀναστήσεται· ἄνθρωπος ἐξ Ἰσραὴλ καὶ
θραύσει τοὺς ἀρχηγούς Μωάβ· » Δη-
λαδῆ ὁ πρόφήτης καὶ μάντις Βαλαάμ ἐ-
κὰ μὲν ὅπως ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁ-
ποῖος προσκαλούμενος εἰς τοὺς γάμους

τινὸς εὐχεται εἰς αὐτὸν τὸ αὐτὸ νὰ κάμῃ
καὶ εἰς τὸν ἐπόμενον ἐν αὐτὸν καὶ τοῦ
χρόνου. Μολατιῦτα ὅμως οἱ Μωαβίται
καὶ τότε διεφύλαξαν τὴν ἐλευθερίαν
αὐτῶν, καὶ πολλὰ ἔτη μετὰ ταῦτα, λα-
τρεύοντες τοὺς ἰδίους θεοὺς καὶ πρὸ πάν-
των τὸν Χαμούζ καὶ πολιτευόμενοι κα-
θ' ἑαυτούς. Ὅτι δὲ ἰσχυρὰν ἀντίστα-
σιν ἀντεστάθησαν εἰς τὸν Μωϋσῆν φαί-
νεται καὶ ἀπὸ ἄλλο χωρίον τῆς Γραφῆς,
ὅπου ὁ Μωϋσῆς σημειώνει ὅτι αὐτὸς ὁ
Θεὸς εἶπεν εἰς αὐτόν. « Οὐ μὴ δῶ ὑμῖν
ἀπὸ τῆς γῆς Μωάβ ἐν κλήρῳ· τοῖς γὰρ
υἱοῖς Δῶτ δέδωκα κληρονομησαί » ἐν
φαίνεται εἰς τὸ χωρίον τοῦτο ἀρκετὰ ἡ
ἀδυναμία τῶν Ἑβραίων κατὰ τῶν Μωα-
βιτῶν; διότι διὰ τί πολλὰ ἔτη ὕστερον
γενόμενοι ἰσχυροὶ ἐκυρίευσαν αὐτήν;

Θέλομεν ζητήσῃ τῶρα (διὰ τί οἱ Μωα-
βίται ἀπεκλείσθησαν ὅλους διόλου, εἰς
τὸν αἰῶνα· τὸν ἅπαντα, ἀπὸ τῆς ἐκκλη-
σίας τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, καὶ ἐν τῷ νό-
μῳ ἔγραψεν ὁ Μωϋσῆς ὅτι οὐκ εἰσε-
λεύσεται Μωαβίτης ἀνὴρ εἰς τὴν ἐκ-
κλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ νῦν καὶ εἰς
τὸν αἰῶνα. ἐνῶ παραδέχεται τοὺς Ἑβ-
ραίους καὶ τοὺς Αἴγυπτιοὺς; Ἐὰν μὲν
κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς Γραφῆς ἀπαντή-
σωμεν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην πρέπει
νὰ εἴπωμεν ὅτι οἱ Μωαβίται ἀπεκλεί-
σθησαν, διότι ὑπῆρξαν οἱ αἴτιοι τοῦ
φόνου 24 χιλιάδων Ἑβραίων, ἐκ τῶν ὁ-
δηγουμένων ὑπὸ τοῦ Μωϋσέως, τοὺς
ὁποίους αὐτοὶ προσεῖλκυσαν εἰς τὰ ἐβ-

δωλα, ἐὰν δὲ λάβωμεν ὑπ' ὄψει ἡμῶν
τὴν ἀκατάπαυστον ἐχθροπάθειαν καὶ μνη-
σικακίαν τῶν δύο λαῶν, εἰς αὐτὸ καὶ
μόνον τὸ αἷτιον θὰ ἀποδώσωμεν τὸν ἀ-
ποκλεισμόν ἐκεῖνον. Ὅπως δὲ καὶ
ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, λέγομεν ὅτι ἄδικος
ἦτο ὁ ἀπαγορευτικὸς ἐκεῖνος νόμος· διό-
τι ἀφοῦ ἡ Μωαβίτις Ῥούθ μετεβλήθη
καὶ ἔγινε καλὴ καὶ εὐσεβὴς Ἑβραία,
ἀξιωθείσα νὰ γίνῃ καὶ προμάμη Δα-
βιδ τοῦ βασιλέως, τοῦ καυχήματος τοῦ-
του τῶν Ἑβραίων, διὰ τί νὰ μὴ ἦσαν
ἱκανοὶ καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν Μωαβιτῶν
καὶ Μωαβιτιδῶν νὰ γίνωσι καλοὶ καὶ
εὐσεβεῖς προσκυνηταὶ τοῦ ἀληθινοῦ
Θεοῦ; Ἀλλὰ λαοῦ τοῦ ὁποίου ἐξιστό-
ρησαν τόσον ὑβριστικῶς τὴν ἀρχικὴν
καταγωγὴν, πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ φεισθῶσι
τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν, δεχόμενοι αὐ-
τὸν εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἀληθινῆς θρη-
σκείας;

(ἔπεται συνέχεια),

ΒΕΡΝΑΡΔΙΝΟΥ ΣΑΙΜΠΙΕΡΟΥ

Ἡ ΙΝΔΙΚΗ ΚΑΛΥΒΗ.

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

συνέχεια ἴδ. φύλλ. 15,

Ἄλλὰ τοῦτο οὐκ ἱκανὸν ἦν· ἔχρηζαν φι-
λου πλέον δυστυχοῦς ἢ τις κῶων καὶ γνω-
ρίζοντος πάντα τὰ τῆς ἀνθρωπίνου κοινω-
νίας δεσινά, ὅπως μ' ἐνισχύσῃ, ἵνα ὑπο-

μείνω αὐτά. οὐδὲν δ' ἕτερον ἢ τὰ τῆς φύ-
σεως ἀγαθὰ ἀγαπῶντος, ὥστε δύνασθαι με
συναπολαύειν αὐτῶ τούτων. Καὶ δύο δεν-
δρύλλια μόνον συμπλεκόμενα ἀνίστανται
τῇ καταιγίδι. Ἡ Πρόνοια ἐπλήρωσε τοὺς
πόθους μου διδοῦσά μοι χρηστὴν γυναῖκα.
Εὖρον δ' ἐν αὐτῇ τῇ τῆς κακοδαιμονίας μου
πηγῇ καὶ τὴν τῆς εὐτυχίας.

— Νύκτα τινά, καθ' ἣν εὐρέθην ἐν τῷ
νεκροταφείῳ τῶν βραχμάνων, διέκρινα ὑπὸ
τὸ φῶς τῆς σελήνης νέαν τινὰ βραχμανίδα,
κατὰ τὸ ἥμισυ κεκαλυμμένην ἐκ τοῦ κι-
τρίνου αὐτῆς πέπλου. Ἐπὶ τῇ θέα γυναι-
κὸς τοῦ αἵματος τῶν τυράννων μου, ὡ-
πισθοδρόμησα ὑπὸ φρίκης· ἀλλ' ἐπανεπλη-
σίασα αὐτῇ ὑπὸ συμπαθείας, βλέπων τὴν
φροντίδα ὑφ' ἧς κατείχεται. Παρέθετο τρο-
φάς ἐπὶ τῷ μῦθου, ὅστις ἐκάλυπτε τὸ λείψα-
νον τῆς μητρὸς αὐτῆς, πρὸ μικροῦ ὅλως
ζωντανῆς καεῖσης μετὰ τοῦ σώματος τοῦ
πατρὸς, κατὰ τὸ ἔθος τῆς φυλῆς· ἔκαιε δὲ
λιθωντὸν πρὸς ἐπίκλησιν τῆς σκιάς τῆς
μητρικῆς. Τὰ δάκρυα κατέρρευσαν ἐκ τῶν
ὀφθαλμῶν μου, βλέποντος ἀνθρώπον ἀτυχε-
στερον ἑαυτοῦ. Εἶπον· Οὐαί! Ἐγὼ μὲν
δεδέσμευμαι τοῖς δεσμοῖς τῆς ἀτιμίας, σὺ
δὲ τοῖς τῆς δόξης· τοῦλάχιστον ὅμως ἐγώ
μὲν ἔβλεψα ἡσυχος εἰς τὸ βάθος τοῦ κρη-
μοῦ μου, σὺ δὲ πάντοτε τρέμουσα ἐπὶ τὸ
χεῖλος τοῦ σου βαρᾶθρου· ἡ αὐτὴ εἰμαρμέ-
νη, ἣτις ἀφῆρπασέ σου τὴν μητέρα, ἀπειλεῖ
καὶ σὲ ὁμοίως ἵνα ἀναρπάσῃ μὴ τῶν ἡ-
μερῶν· καὶ ἐν ᾧ μὴ μὴ μόνην προσέλαβες
ζωὴν, κινδυνεύεις ὑπὸ δύο θανάτων· ἂν
ὁ ἴδιός σου θάνατος μὴ προκαταβιβάσῃ σε
εἰς τὸν τάπον, ὃ τοῦ συζύγου σου καθελ-
κύσει σε ὀλοζώντανον.

— Ἐκλαιον καὶ ἔκλαιε· οἱ ὀφθαλμοὶ ἡ-
μῶν δακρῦδρακτεῖ συναντηθέντες συνωμί-

λησαν, ὡς οἱ τῶν πολυτλημόνων. Βίτα ἐκείνη ἀπέστρεψε τοὺς ἑαυτῆς, περιετιλίχθη τὸν πέπλον καὶ ἀνεχώρησεν.

— Τὴν ἀκόλουθον νύκτα ἐπανῆλθεν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος. Τὴν φορὰν ταύτην ἐκείνη παρήθηκε μεγαλητέραν προμήθειαν τροφῶν ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μητρός· ἔκρινεν, ὅτι ἐγὼ εἶχον ἀνάγκην αὐτῶν· ἐπειδὴ δὲ οἱ βραχμᾶνες, ἵνα ἐμποδίσωσι τοῖς φαγεῖν τοὺς παρίας, δηλητηριάζουσι συνήθως τὰ ἐπιτάφια ἐδέσματα, ἐκείνη, ὅπως μὲ πείσῃ εἰς τὴν χρῆσιν τῶν ἑαυτῆς, μόνον καρπούς εἶχε κομίσει· ἠθέλησέ με ἢ ἔνδειξις αὐτῆς τῆς φιλανθρωπίας, καὶ ὅπως ἀποδείξω τὸν σεβασμὸν, ὃν ἔφερον ὡς πρὸς τὴν υἱικήν αὐτῆς προτοφράν, ἀντὶ τοῦ λαθεῖν τοὺς καρπούς αὐτῆς, συνήνωτα τούτοις ἄνθη· ἦσαν δὲ ταῦτα μήκονες, οἵτινες ἐσήμαινον τὴν ἐκ τῆς θλίψεως αὐτῆς συμμετοχήν μου.

— Τὴν ἐπομένην νύκτα εἶδον μετὰ χαρᾶς, ὅτι εἶχον ἀποδεχθεῖσα τὴν ἔκφρασιν τοῦ αἰσθημάτων μου· οἱ μήκονες ἦσαν ἠρδευμένοι καὶ ἐκείνη ἀπέθηκε νέον κἀνίστρον καρπῶν ἐν ἀποστάσει τινὶ ἀπὸ τοῦ τάφου. Ὁ οἶκτος καὶ οἱ εὐγνωμοσύνη μ' ἐνεθάρρυναν. Καίπερ οὐ τολμῶν ἵνα ὁμιλήσω αὐτῇ, καθ' ὃ παρίας, μὴ ἐξέθετον αὐτήν, καθ' ὃ ὅμως ἄνθρωπος, ἐπεχείρησα ἵνα ἐξηγήσω αὐτῇ πᾶν φίλτρον, ὅπερ διήγειρεν ἐν τῇ ψυχῇ μου. Κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Ἰνδῶν, ἐδανείσθη τὴν γλῶσσαν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως συνεινοηθῶ καὶ προσέθηκα εἰς τοὺς μήκονας νεκρολούλουδα· τὴν μετέπειτα νύκτα ἐπανέβρον τοὺς μήκονας καὶ τὰ νεκρολούλουδά μου ὑδάτῳ βρεχτα. Τὴν κατόπιν νύκτα κατέστην θαρραλεώτερος· ἦνωσα εἰς τοὺς μήκονας καὶ τὰ νεκρολούλουδα ἄνθος φουλαπατίτης, ὅπερ χρησιμεύει τοῖς

ὑποδμηματοποιῶσι, ἵνα χρωματίζωσι μαύρα τὰ δέρματα, ὡς ἔκφρασιν ἔρωτος ταπεινοῦ καὶ δυστυχῆος. Τὴν ἐπαύριον ἄμα τῇ αὐγῇ ἔδραμον εἰς τὸν τάφον· ἀλλ' εὗρον τὴν φουλαπατίτην ἀπεξηραμμένην, ἐπειδὴ οὐκ ἠρθεύθη. Τὴν ἐρεξῆς νύκτα τρέμων ἀπέθηκα λείριον, οὐ τὰ κόκκινα φύλλα καὶ ἡ μαύρη καρδία ἐξεκόνιζον τὸ πῦρ, ὑφ' οὗ εἶχον κρεῖς· τὴν δ' ἐπιούσαν ἐπανέβρον τὸ λείριόν μου ἐν ἧ καὶ τὴν φουλαπατίτην καταστάσει. Ἐγενόμην περίλυπος· ἐν τούτοις τὴν μεθαύριον προσῆνεγκον δέσμην ῥόδων μετὰ τῶν ἀκανθῶν, ὡς σύμβολον τῶν μετὰ πολλῶν ῥόδων μεμιγμένων ἐλπίδων μου. Ἀλλ' ὅποις ὑπῆρξεν ἡ ἀπελπισία μου, ὅτε κατὰ τὰς πρώτας τοῦ ἡλίου ἀκτίνης εἶδον τὴν ἐκ τῶν ῥόδων ἀνθοδέσμη μου μακρὰν τοῦ τάφου. Ὀλίγου δεῖν παρερρόνουν· Ἀδιάφορον ὅτι κεν ἠδύνατο, ἵνα μοι συμβῆ· ἀπεφάσισα, ἵνα ὁμιλήσω αὐτῇ. Ὁθεν τὴν ἀκόλουθον νύκτα εὐθύς, ὡς ἐκείνη ἐπεφάνη, ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς· ἀλλ' ἐγενόμην ἐκπληκτος προσφέρων αὐτῇ ῥόδον· αὐτῇ ἀρξάμενη λόγων μοι εἶπε· ἄτυχε! μοι ὁμιλεῖς περὶ ἔρωτος, ἐν ᾧ εἶμι μικρὸν καὶ οὐκ ὑπάρξω· πρέπει ἵνα κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς μητρός μου συνοδεύσω εἰς τὴν πυρὰν τὸν σύζυγόν μου ἄρτι ἀποθανόντα· ἦτο γέρων καὶ ὑπανδρεύθη αὐτὸν παιδίον εἶτι οὐσα. Ὑγίαινε, φεῦγε καὶ λησμονεῖ με· μετὰ τρεῖς ἡμέρας μόνον ὀλίγη σποδὸς ἔσομαι· ταῦτα λέγουσα ἀνεστῆν ἔξεν.

— Ἐγὼ δὲ, νυγείς ὑπὸ τοῦ ἀλγους, εἶπον αὐτῇ, Δυστυχῆς βραχμᾶνις, ἡ φύσις διῆρξεν, οὐς ἡ κοινωνία εἶχέ σοι δοῦσα δέσμούς· κατόρθωσον καὶ σὺ ἵνα ῥήξῃς τοὺς τῆς βδαισιδαίμονιας· δύνασαι δέ, λαμβάνουσά με σύζυγον. — Πῶς, ἐπανέλαθεν ἐκείνη κλαίου-

σα, διαφύγω τὸν θάνατον, ἵνα ζήσω μετὰ σοῦ ἐν τῇ ἀτιμίᾳ! ὦ! ἂν μὲ ἀγαπᾶς, ἄφες με ἵνα ἀποθάνω.—Μὴ γένοιτο, ἀνέκραξα. ὅπως ἀποσπάσω σε τῶν σῶν δεινῶν, ἵνα εἰς τὰ ἐμά βυθίσω σε! ἀγαπητῆ βραχμᾶνις, φύγωμεν ὁμοῦ εἰς τὰ βάθη τῶν θασσῶν· πολὺ καλλίτερον, ἵνα ἐμπιστευθῶμεν ἑαυτοῖς ταῖς τίγρυσιν ἢ τοῖς ἀνθρώποις· ἀλλ' ὁ οὐρανός, εἰς ὃν ἐλπίζω, οὐκ ἐγκαταλείψει ἡμᾶς· φύγωμεν, ὁ ἔως, ἡ νύξ, ἡ σὴ δυστυχία, ἡ ἀθωότης σου, τὰ πάντα εὐνοοῦσιν ἡμᾶς. Σπεύσωμεν ἀτυχῆς γῆρα, ἡδὴ ἡ πυρὸς σου παρασκευάζεται καὶ ὁ τελευτῶς σύζυγός σου καλεῖ σε ἐκεῖ. Πτωχὸν κλῆμα καταπεπτωκός, στήριζαι ἐπ' ἐμέ, ἔσομαι φοινῆξ σου.

Τότε ἔρριψε στένουσα βλέμμα ἐπὶ τὸν τάφον τῆς μητρός, ἔπειτα πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἀρεῖσα, ἵνα πέσῃ ἡ ἑτέρα τῶν χειρῶν αὐτῆς εἰς τὴν ἐμὴν, διὰ τῆς ἄλλης ἔλαβε τὸ ῥόδον μου. Παρευθὺς ἐδραξάμην αὐτῆς διὰ τοῦ βραχίονος καὶ ἠρξάμεθα τῆς ὁδοῦ. Ἐρρίψα τινὲς πέπλον αὐτῆς εἰς τὸν Γάγγην, ὅπως πιστεύσωσιν οἱ συγγενεῖς αὐτῆς, ὅτι ἐπνίγη. Ἐβαδίσαμεν ἐπὶ πολλὰς νύκτας κατὰ τὸ μῆκος τοῦ ποταμοῦ κατακλιόμενοι τῆς ἡμέρας ἐν ὀρυζῶσι, Τέλος ἐφθάσαμεν εἰς ταύτην τὴν χώραν, ἣν ἀλλοτε ὁ πόλεμος εἶχεν ἐρημώσας. Βίσεδον εἰς τὴν βυθὸν τούτου τοῦ δάσους, ἐνθα ἔπηξα ταύτην τὴν καλύβην καὶ ἐφύτευσα μικρὸν κῆπον· ζῶμεν ἐναυθῶ εὐτυχέστατοι, σέβομαι τὴν γυναῖκά μου, ὡς τὸν ἡλίον, καὶ ἀγαπῶ αὐτήν, ὡς τὴν σελήνην. Ἐν τῇ μοναξίᾳ ταύτῃ ἀναπληροῦμεν δι' ἀλλήλων τὰ πάντα· περιφρονούμεθα ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· ἀλλὰ καθὼς ἐκτιμώμεθα ἀμοιβαίως, οἱ ἔπαινοι, οὐς ἦτοι ἐγὼ αὐτῇ ἀπονέμω ἢ παρὰ ταύτης ὁκούω, φαίνονται

ἡμῖν ἠδύτεροι ἢ τὰ χειροκροτήματα λαοῦ.

Λέγων τὰ λόγια ταῦτα παρετήρει, τὸ τέκνον αὐτοῦ ἐν τῇ κοιτίδι καὶ τὴν γυναῖκα δάκρυα χαρᾶς χέουσιν.

Ὁ διδάκτωρ δακρύσας καὶ αὐτὸς καὶ ἀποματτόμενος, εἶπε πρὸς τὸν ξενίζοντα.

Ἀληθῶς, ὅτι τιμῆς παρὰ τοῖς ἀνθρώποις τυγχάνει, πολλάκις περιφρονήσεως ἀξίον ἐστίν, ὅτι δὲ ὑπ' αὐτῶν περιφρονεῖται, τούτου πρὸς ἐμὴν τιμᾶσθαι. Ἀλλ' ὁ Θεὸς δίκαιός ἐστι· Ὑμεῖς ἐν τῇ ὑμετέρᾳ ἀσημότητι μυριάκις εὐτυχέστεροί ἐστε ἢ ὁ τῶν βραχμᾶνων ἡγέτης τοῦ Ἰαγερνάτου ἐν ἀπάσῃ αὐτοῦ τῇ δόξῃ. Ἐκτέθειται, ὡς καὶ ἡ φυλὴ αὐτοῦ, εἰς πάσας τὰς τῆς τύχης ἀναστατώσεις· ἐπὶ τοὺς βραχμᾶνας πίπτουσιν αἱ πλείους μάστιγες τῶν ἐμφυλίων καὶ τῶν ξενικῶν πολέμων, οἵτινες ἀπὸ τοσούτων αἰῶνων ἐρημοῦσι τὴν ὠραίαν ὑμῶν χώραν· πρὸς αὐτοὺς ἀπευθύνονται συνήθως, ἵνα λάθωσι καταναγκαστικούς φόρους, ἕνεκα τοῦ κράτους, ὅπερ ἐξασκοῦσιν ἐπὶ τῆς γνώμης τῶν λαῶν, Ὅτι δ' ἐπὶ μᾶλλον σκληρὸν δι' αὐτοὺς, οὐτοὶ εἰσι τὰ πρῶτα θύματα τῆς ἀπανθρώπου αὐτῶν θρησκείας. Ἴνα διδάξωσι τὴν κλάνην, πωροῦνται αὐτοὶ οἱ ἴδιοι μέχρι τοῦ σημείου τοῦ ἀποβάλλειν τὸ αἶσθημα τῆς ἀληθείας, τῆς δικαιοσύνης, τῆς φιλανθρωπίας, τῆς εὐσεβείας. δεσμεῖονται ὑπὸ τῶν ἀλύσεων τῆς δεισιδαιμονίας, δι' ὧν θέλουσιν, ἵνα ὑποδουλώσωσι τοὺς συμπατριώτας· ἀναγκάζονται πᾶσαν στιγμὴν, ἵνα λούωνται, ἵνα ἀποκαθαίρωνται καὶ ἵνα ἀπέχωσι πλήθους ἀθῶων ἠδονῶν· τέλος, ὅπερ οὐ δυνατόν ἄνω φρίκης εἶπεῖν, κατὰ συνέπειαν τῶν βαρβάρων αὐτῶν δογμάτων, βλέπουσι καιομένους ζωντανούς τοὺς οἰκείους συγγενεῖς, μητέρας τε καὶ ἀδελφάς καὶ αὐτὰς τὰς ἰδίας θυγατέρας· οὕτω τι-

θαρά, ὁ δὲ μαθητῆς, ἀφοῦ προφέρῃ καὶ αὐτὸς μὲ τὸν ἴδιον τρόπον τὰ γράμματα ταῦτα, γράφει αὐτὰ ἐπάνω εἰς τὴν πλάκα τὸ ἐν κοντὰ εἰς τὸ ἄλλο.

Ὅταν τέλος ὁ διδάσκων φθάσῃ εἰς τὰς λέξεις, τῶν ὁποίων αἱ συλλαβαὶ εἶνε χωρισμέναι μὲ τὸ διαιρητικόν, ὡς μῦ-λος, πρέπει νὰ προφέρῃ πάλιν τὰ γράμματα καθαρῶς, νὰ χωρίζῃ δὲ τὰς συλλαβὰς, χωρὶς ὅμως νὰ διακόψῃ τὴν φωνὴν του ὅταν ἀπὸ τὴν μίαν συλλαβὴν μεταβαίῃ εἰς τὴν ἄλλην· ὥστε τὸ μῦ-λος θὰ προφέρῃ μυυλος. Ὁμοίως προφέρει τὴν λέξιν καὶ ὁ μαθητῆς· ἔπειτα δὲ ὁ διδάσκων δεικνύει κάθε μίαν συλλαβὴν καὶ ἐρωτᾷ αὐτὸν εἶνε αὐτό; ἢ, ὁ δὲ μαθητῆς προφέρει καὶ γράφει αὐτὴν ἐπάνω εἰς τὴν πλάκα. Κατόπιν ἔρχονται αἱ ἴδιαι συλλαβαί, ἢ μία ἠνωμένη μὲ τὴν ἄλλην εἰς λέξιν. Τὴν λέξιν ταύτην προφέρει ὁ διδάσκαλος ἀργὰ καὶ καθαρὰ, ἔπειτα δὲ προφέρει αὐτὴν καὶ ὁ μαθητῆς καὶ τὴν γράφει.

Ἀφοῦ τοιοῦτοτρόπως τελειώσῃ μίαν φοράν τὸ μάθημα, ἐπαναλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ διδασκάλου καὶ τοῦ μαθητοῦ δις καὶ τρίς, χωρὶς νὰ γράφῃ πλέον ὁ μαθητῆς· ἢμπορεῖ δὲ νὰ γίνηται τὸ μάθημα καὶ ἐπάνω εἰς τὴν πλάκα. Ἐπειτα λέγει ὁ μαθητῆς μόνος τὸ μάθημα κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, ἐνῶ ὁ διδάσκων διορθώνει τὰ σφάλματά του. Τοῦτο ἐπαναλαμβάνεται ἕως οὗ μάθῃ ὁ μαθητῆς τὸ μάθημά του.

Ὅταν δύο ἢ τρία γράμματα εἶνε χω-

ρισμένα μὲ τὸ διαιρητικόν καὶ κατόπιν ἔρχονται τὰ ἴδια γράμματα τὸ ἐν κοντὰ εἰς τὸ ἄλλο, καθὼς λ-ο λο, ἢ φωνὴ μὲ τὴν ὁποίαν προφέρονται τὰ ἐνωμένα πρέπει νὰ εἶνε ὁμοία μὲ τὴν φωνὴν, μὲ τὴν ὁποίαν προφέρονται τὰ χωρισμένα, δηλ. δὲν πρέπει τὰ πρῶτα νὰ προφέρονται μὲ ἐλαφρὰν φωνὴν καὶ τὰ δευτέρα μὲ δυνατὴν, ἀλλὰ καὶ τὰ δύο μέρη πρέπει νὰ ἔχουν τὴν ἴδιαν δύναμιν εἰς τὴν φωνὴν. Τὸ ἴδιον πρέπει νὰ γίνηται καὶ ὅταν μιᾶς λέξεως αἱ συλλαβαὶ εἶνε χωρισμέναι καὶ ἔπειτα ἔρχονται ἠνωμένοι, καθὼς μῦ-λος μύλος.

Ἀπὸ ὅλα τὰ γράμματα μόνον ἐπάνω εἰς τὰ σύμφωνα κ, π, τ δὲν ἢμπορεῖ κανεὶς νὰ μακρύνῃ τὴν φωνὴν του. Αὐτὰ πρέπει νὰ προφέρωνται ἐλαφρῶς καὶ διὰ μιᾶς, διὰ νὰ μὴ κολληθῇ καμμία φωνὴ εἰς αὐτὰ ξένη. Τὸ δὲ χ δὲν πρέπει νὰ προφέρηται οὔτε τραχέως οὔτε λεπτῶς, ἀλλὰ νὰ ἔχῃ μίαν μέσην φωνὴν διὰ νὰ ἐνόηται ὅπως πρέπει καὶ μὲ τὰς λεπτὰς φωνὰς ε, ι, καὶ μὲ τὴν στρογγύλην φωνὴν ο. Τὰ χωρισμένα σύμφωνα γ-κ πρέπει νὰ προφέρωνται ὡς ν-κ, καθὼς καὶ τὰ ἠνωμένα γκ ὡς νκ, οὔτω καὶ τὸ γ-γ ὡς ν-κ, τὰ γγ ὡς νκ, τὸ γ-ξ ὡς ν-ξ καὶ τὸ γξ ὡς νξ· εἰς πάντα ταῦτα ὅμως τὸ ν πρέπει νὰ προφέρηται μὲ τὴν μύτην καὶ χωρὶς ἢ γλῶσσαν νὰ χωρίζεται ἀπὸ τὸν οὐρανίσκον.

Ἡ ὀνόματα τῶν τριῶν τόνων ἢμπορεῖ νὰ μάθῃ ὁ μαθητῆς, καθὼς καὶ ὅτι, ὅπου ἐπάνω εὐρίσκειται εἰς ἀπὸ

αὐτοὺς τοὺς τόνους, ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς λέξεως πρέπει νὰ προφέρηται δυνατώτερα. Ἐπίσης ὁ μαθητῆς δύναται νὰ μάθῃ τὰ ὀνόματα τῶν δύο πνευματικῶν, καθὼς καὶ τὰ ὀνόματα τῶν διαλυτικῶν σημείων (·) καὶ τὴν δύναμιν αὐτῶν, ὅταν ἀπαντήσῃ αὐτά. Τὰ ὀνόματα τῶν λοιπῶν σημείων τῆς στίξεως δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μάθῃ, οὐδὲ τὸ ὄνομα τοῦ διαιρητικοῦ, οὐδὲ τὰ τῶν συλλαβῶν καὶ λέξεων· διότι ταῦτα δύναται νὰ μάθῃ κατόπιν εἰς τὰ μαθήματα τοῦ συλλαβισμοῦ. Ἀκόμη δὲν πρέπει ὁ μαθητῆς νὰ διακρίνῃ τὰ ὀνόματα τῶν διαφόρων φωνηέντων, πρὸ πάντων τῶν ἐχόντων τὴν αὐτὴν φωνὴν, ἀλλὰ πάντα, καθὼς καὶ τὰς διφθόγγους, πρέπει νὰ ὀνομάζῃ μὲ τὴν φωνὴν, μὲ τὴν ὁποίαν προφέρονται. Τῆς δίφθογγου αυ πρέπει νὰ προφέρῃ ὡς αβ εἰς τὸ μάθημα τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ, τὴν δὲ δίφθογγον ευ ὡς εφ.

Τέλος ἀπὸ τὰς λέξεις, αἱ ὁποῖαι εὐρίσκονται εἰς τὰ μαθήματα καὶ τὰς ὁποίας δὲν ἐννοεῖ ὁ μαθητῆς, πρέπει νὰ ἐρμηνεύωνται ἐκεῖναι μόνον, τὰς ὁποίας δύναται νὰ ἐννοήσῃ καὶ μάθῃ ὁ μαθητῆς. Πρέπει δὲ ἢ ἐξηγήσῃς ἐκάστης λέξεως νὰ γείνη μὲ μίαν μόνον λέξιν καὶ εἰς τὴν μητρικὴν τοῦ μαθητοῦ γλῶσσαν, νὰ γνωρίζῃ δὲ τὴν λέξιν ταύτην ὁ μαθητῆς· ὅπου τοῦτο δὲν εἶνε δυνατόν, δὲν πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ ἢ λέξις τοῦ ἀλφαβηταρίου.

Τὰς ὀδηγίας ταύτας ἐὰν μελετήσουν καλῶς οἱ γονεῖς, εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ προγομνάσουν κατ' οἶκον ὅπως πρέπει τὰ τέκνα των.

I. Παρχαρίδης.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Γάμος περίεργος συνήφθη ἐπεσχάτων ἐν τινι τῶν ἐν Εὐξεινῷ Πόντῳ πόλεων. Τυφλὸς τις συνεξεύχθη μετὰ κωφῆς.

Διὰ τὴν μορφὴν τῆς νύμφης ἀδιαφοροῦσεν ὁ γαμβρὸς κατ' ἀνάγκην, καθὼς καὶ διὰ τὴν γλῶσσαν αὐτῆς ἦτις ἐκινεῖτο μὲν πλὴν δὲν ἐλάλει.

— Ἴδου ἢ καλλιτέρα νύμφη τοῦ Κόσμου. Ἐλεγεν ὁ γαμβρὸς πρὸς τοὺς παρανύμφους.

— Ὁ σύζυγός μου ἀκούει μὲν ἀλλὰ δὲν βλέπει, ἔλεγεν ἢ νύμφη, τὸ νὰ μὴ βλέπῃ ὁ σύζυγος, εἶναι καλλίτερον προσὸν ἀπὸ τοῦτο; Οὐδέποτε ὁ καλὸς μου σύζυγος θὰ διαταραχθῇ.

— Ἄλλ' ὅταν ἀκούῃ τὴν θύραν; . . . ἢρῶτα γελῶσα μία ὑπέρβητρα.

— Εἶναι ὁ ἀέρας ὅπου φυσᾷ.

— Ἄλλ' ὅταν ἀκούῃ ὀμιλίαν;

— Καὶ τίς θὰ ὀμιλῇ εἰς μίαν κωφὴν; θὰ ἦναι ἀνόητος.

Ἄλλ' ὁ ὀφθαλμὸς . . . ἀλλ' ὁ ὀφθαλμὸς . . .

Τὰ στεφανώματα ἔγιναν. Ὁ παπᾶς

ἀποχαιρετᾶ τοὺς νεονύμφους, βεβαιοῖ δὲ ὅτι ἐν τῷ βίῳ που οὐδέποτε ἠλόγησε καλλίτερον γάμον. Θὰ ζήσουν οἱ εὐτυχέστεροι τῶν συζύγων, εὐλογημένον ἀνδρόγυνον!

* *

Ἐνώπιον τῶν πλημμυριοδικῶν παρίσταται ὁ χωρικός Γ. μετὰ τῆς συζύγου του Σαρακοσῆς ἣτις εἶχε καταμηνύσει τὸν σύζυγόν της ἐπὶ βραδισμοῖς.

Ἰστανται οἱ σύζυγοι ῥίπτοντες ἀμοibaίως ὄμμα ἐκδικήσεως.

— Σὺ ποῦ ἐγεννήθης; ἐρωτᾷ ὁ πρόεδρος.

— Εἰς Μέγαρα, ἀπαντᾷ ὁ σύζυγος.

— Πόσον ἐτῶν εἶσαι;

— Πενήντα δύο.

— Τί δουλειὰ κάμνεις;

— Γεωργός.

— Ἐκαμες παιδιὰ;

Ἐδῶ ὁ χωρικός ἐδίστασε νὰ ἀπαντήσῃ.

— Ἐκαμες παιδιὰ;

Ὁ χωρικός ἐξακολουθεῖ σιωπῶν καὶ ῥίπτων φοβερόν ὄμμα κατὰ τῆς συζύγου.

— Λοιπὸν δὲν ὀμιλεῖς, ἀπέκτησες παιδιὰ ἢ ὄχι;

— Κύριε πρόεδρε . . .

— Αἶ! λέγε λοιπὸν.

— Κύριε πρόεδρε, ἴσα ἴσα δι' αὐτό . . .

— Θὰ σὲ φυλακίσω, τὸ ἐννοεῖς;

— Μὰ κύριε, ἔχω δύο παιδιὰ ὡς τὸ σπῆτι, ἀλλὰ δὲν ξέρω . . .

— Τί δὲν ἤξεύρεις;

— Ἐπειδὴ τὰ ἐγέννησεν ἡ γυναῖκά μου δὲν ἤξεύρω ἂν ἦναι ἰδικὰ μου ἢ ὄχι.

Ὁ κ. Ζ. ἐλάλει μετὰ τοῦ δεκανέως τῶν σκαπανέων Κ. περὶ οἰνοποσίας καὶ εὐθυμίας ἐν γένει.

— Δὲν μοῦ λέγεις σὲ παρακαλῶ ἕνα πρᾶγμα, λέγει ὁ κύριος.

— Ἀθέκ πλαισίρ.

— Διατί τὸ σῶμα τὸ ἰδικόν σας νοστιμεύεται περισσότερον τὸ κρασί;

— Πῶς δὲν ξεῖρεις;

— Ὅχι.

— Τὸ ἔχει τὸ ὄπλον.

Ὁ καθηγητῆς γυμνασίου κ. Γ. πωλεῖ καὶ κατ' οἶκον ἐν βιβλίον του χρήσιμον πρὸς τοὺς ἐν τοῖς γυμνασίοις διδασκομένους.

Ὁ μαθητῆς Α. νέος πτωχὸς πλὴν ἀγρίους μεταβαίνει εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ καθηγητοῦ του.

— Κύριε καθηγητᾶ . . .

— Τί θέλετε;

— Τὸ βιβλίον σας.

— Ἴδου αὐτό. (ἔδωκεν ἐν σῶμα.)

— Πλὴν κύριε καθηγητᾶ . . .

— Τί;

— Τὰς δραχμάς θὰ σᾶς τὰ δώσω τὸν Φεβρουάριον ὅπου περιμένω χρήματα.

— Ἄ! αὐτὸ δὲν γίνεται.

— Λοιπὸν δὲν μοῦ τὸ δίδετε;

— Ὅχι.

Ὁ μαθητῆς ἀφήσας τὸ βιβλίον ἐπὶ τῆς τραπέζης προχωρεῖ εἰς τὴν θύραν ὅπως ἐξέληθ, πλὴν ἐπιστρέφει πάλιν.

— Κύριε καθηγητᾶ, παρακαλῶ . . .

— Δὲν ἔχει παρακαλῶ.

— Λοιπὸν δὲν μοῦ τὸ δίδετε;

— Ὅχι.

Ὁ μαθητῆς φορεῖ τὸ καπέλον, πέρνει τὸ βιβλίον καὶ βαδίζει πρὸς τὴν θύραν.

— Κύριε, αἶ! κύριε, αὐθάδῃ πῶς πέρνεις τὸ βιβλίον;

— Κύριε καθηγητᾶ, δὲν μᾶς εἶπατε χθὲς εἰς τὸ μάθημα ὅτι δύο ἀρνήσεις κάμνουν μίαν κατάφατιν;

Ὁ ἐκ τινος πόλεως τοῦ Εὐξεινίου Πόντου νέος Ἄ. φοιτητῆς ἄλλοτε εἰς Ἀθῆνας ἐθέλγεται πολὺ ἐκ τοῦ μελοδράματος *Τραβιάτα*, ἐπιστρέψας δὲ εἰς τὴν πατρίδα του καθ' ἐκάστην πολλὰς ἐδαπάνας ὥρας λαλῶν περὶ *Τραβιάτας*.

Κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἀφίξεώς του ἐπεσκέφθη τὴν οἰκογένειαν τοῦ νέου ὁ κύριος Λ. εὔρεν ὁμως μόνον τὴν γραίαν μητέρα.

— Πιστεύω, λέγει ὁ κύριος Λ. ὅτι θὰ ἦσθε εὐχαριστημένη ἐκ τῶν σπουδῶν τοῦ υἱοῦ σας.

— Τί λέγετε κύριε ἀπαντᾷ ἢ μήτηρ αὐτὸς οὔτε δίπλωμα ἐπῆρεν οὔτε διάβολον.

— Πῶς τοῦτο; καὶ εἶναι δυνατόν.

— Μὴ μοῦ ὀμιλήτε παρακαλῶ δι' αὐτὸν τὸν σχολαστικὸν σὰν σὲ πνευματικὸν σᾶς λέγω ὅτι αὐτὸς εἰς τὴν Ἀθήνα ἐξετρελλάθη μὲ μία . . . μὲ μία παληογυναῖκα βέβαια φαίνεται ἀπὸ τὸ ὄνομά της.

— Αἶ! Πῶς τὴν λέγουν; ἴσως τὴν ἔχω ἀκούσει, ἢ ἴσως ἐκ τοῦ ὀνόματός της δύναμαι νὰ καταλάβω περὶ αὐτῆς.

— Τὴν λένε *Στραβογάτα*, κύριε, τὸν ἐπῆρεν ὁ διάβολος μὲ αὐτὴν ἐπειδὴ καὶ εἰς τοὺς δρόμους καὶ εἰς τὸ σπῆτι καὶ εἰς τὸ κρεβάτι ἀκόμη μὲ αὐτὴν ἔχει νὰ κάμη.

— Δὲν τὴν ἔχω ἀκούσει ποτέ, ἀλλὰ ἐκ τοῦ ὀνόματός της φαίνεται νὰ ἦναι καμμιά ἀπὸ ἐκείναις ταῖς γάταις εἰς τῶν ὀποίων τοὺς πόδας βάζουν οἱ παῖδες φλοιοὺς καρπῶν μετὰ πίσεως καὶ ἀστράβωσαν οἱ πόδες της καὶ ἐξ αὐτοῦ λέγεταὶ οὕτως, αὐτὸς δὲ φαίνεται νὰ ἐκόλησεν εἰς τὴν πίσσαν ποῦ εἶναι εἰς τοὺς πόδας της καὶ διὰ τοῦτο δὲν δύναται νὰ τὴν ἀλησμονήσῃ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Κύριε Συνατάκτα τοῦ Ἁ Εὐξεινίου Πόντου

Δημοσιεύσατε, παρακαλῶ, τὰ ἑξῆς.

Ἀπαντῶντες εἰς τὰ κατὰ τῆς ρέας μεθόδου διδασκαλίας τῆς ἀναγνώσεως

γραφέντα, γνωστὸν ποιῶμεν, ὅτι ἡ εἰσαγωγή τοῦ ἀλφαβηταρίου τοῦ Σπ. Μωραΐτου εἰς τὰ παιδαγωγεῖα προτάθεισα ὑφ' ἡμῶν, ἐνεκρίθη καὶ ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῶν Σχολείων Τραπεζοῦντος, καθὼς καὶ πᾶρ ἄλλο τὰ παιδαγωγεῖα ἀφορῶν τῇ συγερροήσει καὶ ἐγκρίσει αὐτοῦ γίνεται. Προσθέτομεν δὲ τόδε. Ἐὰν ἡ νέα αὕτη μέθοδος καὶ τὰ ἀλφαβητάρια τοῦ Μωραΐτου θὰ ἐπιφέρωσι βλάβην πανταχοῦ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὅπου εἰσῆχθησαν εἰς τὰ σχολεῖα, ἄς βλάβωσι καὶ τὰ ἡμέτερα παιδαγωγεῖα.

Ὁ Διευθυντὴς τῶν Παιδαγωγείων

Ι. Α. Παρχαρίδης.

Καίτοι μέχρι τοῦδε ἐπέσχομεν νὰ ἐκφέρωμεν γνώμην περὶ τῶν δύο μεθόδων, καθ' ἑκατέραν τῶν ὁποίων εἶναι συντεταγμένα τὰ δύο ἀλφαβητάρια, τὸ τε παλαιὸν τοῦ Βρετοῦ καὶ τὸ νέον τοῦ Μωραΐτου καὶ τῆς ἀναφεύσεως ἐκ τούτων συζητήσεως δὲν δυνάμεθα ὅμως νὰ παρέλθωμεν σιγῇ καὶ νὰ παραδεχθῶμεν τὸν τελευταῖον τοῦτον ἰσχυρισμὸν τοῦ κ. Παρχαρίδου ὅτι ἐὰν ἡ νέα μέθοδος καὶ τὸ ἀλφαβητάριον τοῦ Μωραΐτου θὰ ἐπιφέρωσι βλάβην πανταχοῦ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὅπου εἰσῆχθησαν εἰς τὰ σχολεῖα, ἄς βλάβωσι καὶ τὰ ἡμέτερα παιδαγωγεῖα· ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος τοῦ κ. Παρχαρίδου νομιζομεν δὲν στηρίζεται ἐπιλογικῶς βάσει ἵνα μὴ εἴπωμεν πλέον τί

τί γίνεται ἀλλαχοῦ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀγνοοῦντες μάλιστα ποῦ, ὡς πρὸς τὴν νέαν μέθοδον καὶ τὸ ἀλφαβητάριον τοῦ Μωραΐτου τοῦτο ἐλάχιστα ἡμᾶς ἐνδιαφέρει ἂν μὴ πεισθῶμεν ἐκ τῶν προτέρων περὶ τῆς καρποφόρου αὐτοῦ ἐπιτυχίας καὶ σχηματισθῆ περὶ τούτου ἐδραία πεποίθησις· ἡδυνάμεθα ἴσως νὰ ἀφήσωμεν τὸν χρόνον νὰ κρίνῃ περὶ τοῦ ἔργου καὶ μετὰ τὸ τέλος τοῦ σχολειακοῦ ἔτους νὰ κρίνωμεν περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἀλφαβηταρίου τούτου ἢ μὴ· ἀλλὰ τότε ἡ εἰσαγωγή τοῦ νέου ἀλφαβηταρίου ἤθελεν ἀποβῆ ἀπόπειρα ἢς ἀγνωστος ἢ ἐκβασίς ἔτι δὲ μᾶλλον ἢ ἐπιτυχία, ἐπαισθητὴ δὲ δυστυχῶς ἢ θελε γείνει μόνη ἢ βλάβη ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας· πᾶς νεωτερισμὸς εἰσαγόμενος ἀνεξαρτήτως τῶν πλεονεκτημάτων αὐτοῦ ἢ τῶν ἐλλείψεων δέον νὰ ἐξετασθῆ ἂν ἀνταποκρίνηται εἰς τὰς τοπικὰς ἀνάγκας καὶ συμμορφῶται πρὸς τὰς τοπικὰς ἀπαιτήσεις, ἐκ τῆς τοιαύτης δὲ παρατηρήσεως καὶ ἐρεύνης νὰ δυνηθῆ τις νὰ προὑπολογίσῃ κατὰ πόσον ἢ εἰσαγωγή αὐτοῦ θελε στερθῆ ἢ μὴ ὑπὸ ἐπιτυχίας· τὸ τοιοῦτον ὅμως ἐλάχιστα ἐκίνησε τὴν προσοχὴν τῶν συζητούντων καὶ ἡ συζήτησις περιστράφη ἀποκλειστικῶς περὶ τῆς ἀξίας καὶ τῶν πλεονεκτημάτων τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ ἀλφαβηταρίου· ὁ λαὸς ὅμως, τοῦ ὁποίου προσέβαλε μίαν ἀνάγκην, τὴν ἀνάγκην ἢς ἐν τῷ οἴκῳ διδασκαλίας, ἵνα

μὴ ἀναφέρωμεν, ἄλλην καὶ ἥτις τανῦν κατέστη ἀνεφικτος, μὴ δυνάμενος νὰ ὑψωθῆ εἰς τὴν σφαῖραν τῶν θεωριῶν κατεδίκασεν ἐκ προομιῶν τὸ νέον ἀλφαβητάριον· κατὰ πόσον δὲ ἡ ἔλλειψις αὐτῆ εἶναι εὐθεράπευτος καὶ δύναται νὰ ἀρθῆ διὰ τῶν ὁδηγιῶν τῆς νέας διδασκαλίας καὶ κατὰ πόσον θέλει ἐξικειωθῆ πρὸς τὸν νεωτερισμὸν τοῦτον ἐπὶ τέλους ὁ τόπος, τοῦτο εἶναι ζήτημα χρόνου καὶ ὁ χρόνος ἔσται ὁ κάλλιστος αὐτοῦ κριτής· ὥστε ἐκ τῶν προτέρων δὲν δύναται τις νὰ μᾶς πείσῃ περὶ τῆς ἀπολύτου αὐτοῦ ἐπιτυχίας οὔτε νὰ ἐμπνεύσῃ ἡμῖν ἐδραίαν περὶ τούτου πεποίθησιν· τί δὲ γίνεται ἀλλαχοῦ ἐλάχιστα δέον νὰ ἐπισπάσῃται τὴν ὑμετέραν προσοχὴν ἂν μάλιστα κατ' ἀπομίμησιν τῶν ἀλλαχοῦ γινομένων φέρωμεν ἡμᾶς εἰς θέσιν νὰ ὑποστῶμεν καὶ πᾶσαν πιθανὴν ἐκ τῆς ἀπομιμήσεως ταύτης βλάβην· τὸ τοιοῦτον πῶς ἄλλως ἤθελε χαρακτηρισθῆ ἂν ὄχι ἀκατανόμαστος εὐήθεια;

— Δημοσιεύομεν κατωτέρω καὶ τὸν τελευταῖον ἐνοριακὸν κατάλογον τῶν συνδρομῶν, ἄς κατέγραψεν ἑκάστη συνοικία ὑπὲρ τῶν σχολείων.

ΒΕΩΤΕΙΧΩΝ

Ι. Γαννικαπάνης	λίρ.	1
Χ. Βακαλόπουλος	»	0,50
Γ. Καπιτάνγλης	»	0,50
		<hr/> 2

μεταφορά.		2
Π. Καλεβρᾶς	»	1
Ι. Ποικιλίδης	»	0,50
Α. Ποικιλίδης	»	0,50
Ελ. Καζζής	»	0,50
Π. Συμβουλίδης	»	0,50
Π. Κογγετζῶφ.	»	0,50
Γ. Ἡλιόπουλος	»	0,50
Α. Σεργιανίδης	»	0,50
Π. Καλεβρᾶς	»	0,50
Γ. Καρακάσης	»	0,50
Β. Βασιλειάδης	»	0,50
Θ. Λαζαρίδης	»	0,50
Χ' Χρ. Γαλανίτης	»	0,50
		<hr/> 9

Οὕτω λοιπὸν συμπληροῦται ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐνοριακῶν καταλόγων τὸ δὲ ὅλον ποσὸν τῶν γενομένων συνδρομῶν ἀνέρχεται εἰς 280 λίρ. περίπου· ἐν τοῖς δέον νὰ μὴ ἀποσιωπήσωμεν τὴν ἀμέλειαν ἢ δυστυχῶς ἐπεδείξαντο συνοικίαι τινὲς περὶ τὴν καταγραφὴν καὶ σύνταξιν καταλόγων συνδρομῶν καὶ μετὰ πρώτην καὶ δευτέραν τοῦ Συμβουλίου τῶν σχολείων καὶ τῆς Δημογεροντίας ὑπόμνησιν, ἀναγκάσασαι οὕτω τὰ δύο ταῦτα σώματα νὰ προβῶν αὐθορμήτως εἰς τὴν σύνταξιν καταλόγων καὶ καταγραφὴν συνδρομῶν ἐν ταῖς συνοικίαις ταύταις, αἵτινες ὡς προείπομεν ἢ μέλησαν τὸ ἔργον τοῦτο· ἀλλ' ἐλπίζομεν ὅτι καὶ οἱ ἐνορίαται τῶν συνοικιῶν τούτων καθὼς καὶ ἅπαντες οἱ λοιποὶ

πολιτικῶν μετὰ προθυμίας θέλουσι καταβάλει τὴν ἑαυτῶν συνδρομὴν ἀποβλέποντες εἰς τὰς οικονομικὰς δυσχερείας τῶν ἡμετέρων σχολείων καὶ ἀναλογιζόμενοι ὡς ἐκ τούτου τὴν βλάβην ἣ τις ἤθελεν ἐπέλθει εἰς τὴν τακτικὴν καὶ ἀπρόσκοπτον αὐτῶν πορείαν. Μόρο, διὰ τῆς ἀνελλιπούς καὶ τακτικῆς τῶν συνδρομῶν εἰσπράξεως καὶ μόνον διὰ τῆς προθύμου καὶ ἐγκαίρου παρὰ τῶν πολιτῶν καταβολῆς αὐτῶν ὑπάρχει ἐλπίς νὰ ἔλθωσιν εἰς ἰσολογισμόν τὰ οικονομικὰ τῶν σχολείων καὶ νὰ προληφθῇ οὕτω ἡ ἐμφάνισις νέου ἔλλειμματος ὅπερ ἤθελε δυσχερᾶνει ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὴν οικονομικὴν θέσιν τῶν ἡμετέρων σχολείων. Περὶ δὲ τοῦ παλαιοῦ ἔλλειμματος δεόν καθ' ἡμᾶς νὰ ληφθῇ ἔκτακτος φροντίς ὅπως ἀρθῇ διὰ παντός πλέον πᾶν ἔλλειμμα καὶ οὕτω ἐναπολειφθῇ χρόνος πρὸς ἐνέργειαν καὶ ἀπερισπάστως γένηται πάντα σκέψις περὶ μεταρρυθμίσεως καὶ ἐπὶ τὰ βέλτιον προαγωγῆς τῶν σχολειακῶν ἡμῶν πραγμάτων.

— Αὔριον Κυριακὴν περὶ τὴν ἐβδόμην ὥραν τουρκιστὶ συγκαλεῖται, ὡς ἐγράφκαμεν, ἡ ἀντιπροσωπεῖα τῆς κοινότητος ὅπως συσκεφθῇ καὶ δώσῃ ὁριστικὴν ἀπόφασιν περὶ τῆς οἰκοδομήσεως προσοδοφόρων κτημάτων ἐπὶ τοῦ χώρου τῶν ἐθνικῶν παρεκκλησιῶν ἡ ἰδέα αὕτη ἀπὸ ἐνὸς περιπτώτου ἔτους ἐπανειλημμένως ἐν τῷ ἡμετέρῳ φύλλῳ ἀνα-

γραφουμένη καὶ πολλαχῶς συζητουμένη ὑπὸ τῶν πολιτῶν λαμβάνει ἤδη ὄσπᾶ καὶ σάρκα καὶ τείνει πρὸς πραγματοποίησιν· τὸ ἔργον δὲ τοῦτο ὀφειλόμενον ἰδίᾳ εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τῆς Α. Πανιερότητος τοῦ Μητροπολίτου ἡμῶν δύναται δικαίως νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς πρῶτον βῆμα τῆς πρὸς τὰ καλὰ τάσεως [καὶ προθυμίας καὶ τῆς ἐπὶ τὰ βέλτιον προαγωγῆς καὶ μεταρρυθμίσεως τῶν σχολειακῶν ἡμῶν πραγμάτων] καὶ τῷ ὄντι ἡ κατάστασις αὐτῶν ἔχρηζε συντόνου προσοχῆς καὶ μερίμνης καὶ πραγματικῆς ἐνεργείας καὶ ἀνευ ἀναβολῆς ἔδει νὰ ἐπέλθῃ ἡ ἀρωγὴ αὐτῆ· χαίρουμεν δὲ ἤδη τῇ ἀληθείᾳ ὅτι ἡ ὁμόθυμος αὕτη τῆς ἡμετέρας κοινότητος εὐχὴ τῆς κατ' ἐπίστασιν προσοδοφόρων κτημάτων ὑπὲρ τῶν σχολείων λαμβάνει πραγματικὴν ὑπόστασιν, τὸ δὲ ἔργον ὅσον οὕτω ἀρχεται καὶ εὐχόμεθα ὅπως ἀείποτε ὁ πρὸς τὰ καλὰ οὗτος ζῆλος διακρίνηται ἡμετέρας ἀποφάσεις καὶ συνοδεύῃ τὰς ἡμετέρας ἐνεργείας.

— Σήμερον τὸ ἑσπέρας συγκαλοῦνται εἰς συνεδρίασιν τὰ νέα μέλη τῆς Δέσχης· ἐκ τῶν πρώτων ἔργων τῆς συνεδριάσεως ταύτης ἔσται βεβαίως ἡ ἀναθεώρησις τοῦ παρόντος κανονισμοῦ τῆς Δέσχης, οὗτινος τὸ τελευταῖον ἄρθρον χρονολογουμένον ἀπὸ τοῦ 1876 ῥητῶς λέγει ὅτι ὁ παρὼν κανονισμὸς ἀναθεωρεῖται μετὰ ἐν ἑτοσῆ τακτικῇ λοιπὸν πορεία τῶν ἐργασιῶν τῆς Δέσχης ἀπαιτεῖ πρῶτον τὴν ἀναθεώρησιν ταύτην καὶ εἶτα τὴν ἐκλογὴν τῶν νέων αὐτῆς ἀρχῶν.